

1 Απριλίου 2019

“Βρήκα την αγάπη εδώ και έμεινα”: Η ιστορία ζωής της Ναριμάν από τη Συρία που βρέθηκε στην Κόνιτσα..

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

«Παίρνω αγάπη από τη νέα μου οικογένεια και τον κόσμο στην Κόνιτσα. Μου αρέσει παρά πολύ».

Αυτά είναι τα λόγια της 28χρονης Ναριμάν στο ΑΠΕ-ΜΠΕ.

Είναι πρόσφυγας από τη Δαμασκό. Στις 11 Μαρτίου του 2016, με ένα λεωφορείο από τον Πειραιά έφτασε αργά το απόγευμα μαζί με 150 πρόσφυγες από τη Συρία, στις εγκαταστάσεις του Κέντρου Προστασίας Παιδιού στην Κόνιτσα, για να φιλοξενηθούν προσωρινά.

Η ζωή είχε άλλα σχέδια για τη νεαρή κοπέλα. Στην ακριτική κωμόπολη, γνώρισε τον Δημήτρη.

Ο έρωτάς τους, έφερε τον γάμο και το παιδί τους.

Στα τέλη του 2015, μαζί με την οικογένεια της πήρε τον δρόμο της προσφυγιάς, όταν τα προάστια της Δαμασκού έγιναν θέατρο πολεμικών επιχειρήσεων.

Ο φόβος και η ανασφάλεια, τους οδήγησαν σε μία πορεία μαρτυρική μέσα στα βουνά, στην εμπόλεμη Συρία, την Τουρκία, το Αιγαίο, τη Λέρο.

Η ελπίδα ,όπως λέει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ, τους έδινε δύναμη να συνεχίσουν. Έπρεπε να φτάσουν στην Ελλάδα, στην Ευρώπη, για να ανοίξει ο δρόμος επανένωσης για την οικογένεια, με δύο αδέρφια της που ζούσαν στην Ολλανδία, πολλά χρόνια πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στην πατρίδα της.

Κατά τη συνομιλία της με το ΑΠΕ-ΜΠΕ, τα μάτια της γεμίζουν με δάκρυα χαράς. Δεν πίστεψε, δεν φαντάστηκε ποτέ, όλα όσα της συνέβησαν.

«Δεν περίμενα όλα αυτά. Το πλάνο ήταν να φύγω, να πάω Ολλανδία. Δεν περίμενα να συναντήσω την αγάπη στα μάτια τού Δημήτρη. Από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισα, ένιωσα κάτι ωραίο... Οι γονείς μου έφυγαν στην Ολλανδία, αλλά εγώ έμεινα κοντά του».

Τον πρώτο καιρό της προσφυγιάς η 28χρονη, νοσταλγούσε την πατρίδα της.

Τα μάτια της ήταν κολλημένα στις φωτογραφίες που έφερε μαζί της από τη Δαμασκό. Σήμερα, η νοσταλγία ξεθώριασε, γιατί ο άνδρας της και το μόλις 1,5 έτους αγοράκι της γέμισαν τη ζωή της. Η Ναριμάν μας αποκαλύπτει, πως στη νέα της ζωή νιώθει ελεύθερη.

«Άλλαξε η ζωή μου. Είχα μαντίλα, την έβγαλα, ένιωσα ελεύθερη. Έκανα αυτό που ήθελα και όχι εκείνο που μου επέβαλαν οι άλλοι. Έπρεπε να την φορώ. Ποτέ δεν την ήθελα. Είμαι ευτυχισμένη. Έχω τον άνδρα μου, το παιδάκι μου, τη δουλειά μου τώρα ευτυχώς», λέει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ.

Η Νάρω, όπως πλέον την φωνάζουν όλοι στην Κόνιτσα, μέσα σε τρία χρόνια, είχε τη θέληση να μάθει, να μιλάει ελληνικά και μάλιστα πριν λίγες ημέρες, ξεκίνησε να εργάζεται ως διερμηνέας σε ΜΚΟ. Οι γονείς του Δημήτρη έχουν μία ζεστή αγκαλιά για την Ναριμάν.

Εκείνος παρακολουθεί τη συνομιλία μας, ενώ με ένα μεγάλο χαμόγελο παρεμβαίνει, λέγοντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ: «Η Ναριμάν θέλει να σπουδάσει. Σε λίγες ημέρες θα πάρει την πιστοποίηση ελληνικής γλώσσας για να ακολουθήσει μία σχολή στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο».

Της ζητήσαμε να σχολιάσει την επίθεση ρατσιστικής βίας σε βάρος των ανηλίκων Αφγανών πριν λίγες ημέρες.

Απάντησε καταθέτοντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ τη δική της εμπειρία για τους ανθρώπους στην Κόνιτσα.

«Αγκαλιάζουν τους πρόσφυγες. Δεν μας έκαναν να νιώσουμε άσχημα. Μας άνοιξαν τα σπίτια τους. Μας προσκαλούσαν για φαγητό. Είναι άνθρωποι με ποιότητα, καλοί άνθρωποι. Τους νιώσαμε φίλους από την αρχή».

Αλλά και ο σύζυγός της, ο Δημήτρης υπογραμμίζει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ, πως ανάλογο περιστατικό βίας δεν έχει ξανασυμβεί στην Κόνιτσα, μία κωμόπολη που συμβιώνει αρμονικά επί 10ετίες με πρόσφυγες.

Στην Κόνιτσα, έφτασαν το 1925 πρόσφυγες από το Μηστί και τα Φάρασα της Καπαδοκίας που αφομοιώθηκαν από την τοπική κοινωνία.

Το ίδιο έχει συμβεί και με Αλβανούς οικονομικούς μετανάστες που ζουν και εργάζονται στην περιοχή.

Στο Κέντρο Προστασίας Παιδιού στην Κόνιτσα, όπου σήμερα φιλοξενούνται 35 ανήλικοι Αφγανοί, είχε γίνει το σπίτι για δεκάδες ανήλικους πρόσφυγες πριν λίγα χρόνια.

Το 2013 έφτασε ο 16χρονος τότε Ζυλιέν Μ. από το Κονγκό, που με τη θέληση του και την επιμονή να προχωρήσει στη ζωή, είχε πρωτιά στις πανελλαδικές εξετάσεις. Στην πλατεία της Κόνιτσας είχαμε μια τυχαία συνάντηση με την καθηγήτρια που του έμαθε τα ελληνικά.

«Ήταν ένα παιδί που δεν γνώριζε ελληνικά, είχε όμως μεγάλη θέληση. Εκτιμά το καθετί που θα του προσφέρει κάποιος. Αγάπησε όλους στην Κόνιτσα. Έγινε μέλος της κοινωνίας μας. Προσπαθήσαμε σιγά-σιγά. Έχει ένα εξαιρετικό χαρακτήρα και

τα κατάφερε!».

Πηγή: briefingnews.gr